

Bastiaan

Ik was gisteravond vergeten te vragen hoe ze heette. We hadden seks gehad en ik moest eerlijk zeggen dat het niet slecht was. Achteraf vind ik haar wat te dik, maar in de roes waarin ik haar uit de kroeg had meegenomen, had het me niet gehinderd. Ze was lichtelijk aangeschoten en giechelde wat veel. Ik wreef de slaap uit mijn ogen en stond op. Mijn slappe lid maakte niet de indruk de avond en nacht van zijn leven te hebben gehad. Mijn bedgenoot reageerde niet en lag licht te snurken. Omdat ik geen zin had mijn vrije zaterdag met haar verder door te brengen, schudde ik haar wakker. Eerst keek ze wat verwaasd om zich heen. Kennelijk had ze niet echt een idee waar ze was. Ze lag in een ruim tweepersoonsbed in een vrij ruime slaapkamer. Een slaapkamer met twee deuren, een naar de overloop en een naar de badkamer. In een tweepersoonsbed dat gekocht was door mijn ex.

Een ex waar het vier maanden geleden mee uitgeraakt was. Drie jaar met ups en vooral downs. Maar plotseling was het over. We werden een ‘oud mopperend stel’, en besloten kennelijk in goed overleg ieder ons weegs te gaan. We zouden vrienden blijven, maar ik had haar, nadat ze deur had dichtgetrokken, nooit meer gezien. Ze had alleen haar kleren meegenomen, want op het bed na, was er niets van ons samen. Ze was namelijk bij mij ingetrokken. Ze woonde op een studentenkamertje toen we iets kregen en binnen een week woonden we samen. ‘Wel een beetje snel’, merkte mijn moeder op toen ik haar kwam voorstellen. En: ‘Had ik het niet gezegd?’, toen ik haar vertelde dat het over en uit was.

Ik vroeg me wel eens af waarom ik zo’n zure moeder had. Nooit was er iets goed, altijd was er wel iets dat niet deugde. Achter iedere oplossing zag ze wel een nieuw probleem. Heerlijk. Hoe mijn vader het uitgehouden heeft, weet ik niet. Hij is juist één brok optimisme en positivisme. Altijd goedgehumeurd, altijd klaarstaan voor iedereen en dan thuiskomen bij zo’n zuurpruim. Misschien komt het wel omdat ze nooit heeft gewerkt. Thuis kinderen heeft zitten opvoeden, schoonmaken, eten koken, televisiekijken en de kinderen naar bed brengen. Ik denk dat iedereen daar zuur van wordt, maar ik ben er ook van overtuigd dat sommige mensen zuur worden geboren. Bij mijn moeder was het denk ik genetisch bepaald.

Mijn oma was ook zo’n zuur mens. Een bezoekje aan oma was dan ook

nooit een pretje. Toen oma tachtig werd besloten mijn ouders iedere week maar even langs te gaan, ze zou het toch niet meer zo lang maken. Foutje. Ze werd 93 en dertien jaar lang, iedere week, trokken ze richting oma. Uit de verhalen van mijn positieve vader, begreep ik dat het een bezoeking was. Oma en moeder klagend en zeurend over Jan en alleman en hij lezend in de krant. Na een uurtje zuurpruimerij gingen mijn ouders weer huiswaarts. En oma bleef maar leven, tot haar 93ste, toen blies ze haar laatste zure adem deze wereld in. Zou al die zure lucht ook hebben bijgedragen aan het broeikaseffect? Dat is zo'n vraag die ik wel eens stel in de kroeg als ik aardig wat gedronken heb. Mijn drinkmaatjes komen er ook niet uit. De discussie eindigt meestal met een nieuw rondje en de constatering dat onze adem gelukkig kan dienen als compensatie voor die zure lucht van al die aziëpissers. Proost, op ons, wij wereld- en luchtkwaliteitverbeteraars.

Gisteravond hebben we het er niet over gehad. Het ging vooral over het feit dat er een Europees Kampioenschap voetbal wordt gespeeld waar onze oranjehelden bij ontbreken. 'Dramatisch', 'schandelijk', 'wanbeleid', 'we hebben er toch niets te zoeken', waren kreten die over tafel vlogen. En tot mijn verbazing nam er ineens een meisje deel aan onze hoogdravende gesprekken. Toen ik goed keek, bleek het hetzelfde meisje te zijn als waar ik vanochtend naast wakker was geworden. Niet lelijk, maar wel wat te dik. Ze had gisteravond vol trots verteld dat ze zelf ook voetbalde. Keepster. Daar kon ik me dan wel weer iets bij voorstellen. Kennelijk klikte het goed, want we zijn in het tweepersoonsbed van mijn ex en mij beland. Hebben seks gehad en zijn in slaap gevallen. Nu is het zaterdag en wil ik eigenlijk dat ze zo snel mogelijk ophoept. Dat is in een aantal vorige gevallen ook goed gelukt, want nadat het uit raakte met mijn ex heb ik een aantal meisjes voor een avond sekspret naar het echtelijke bed meegenomen. Dun, lang, klein, blond en rood. Allemaal zijn ze de volgende ochtend met stille trom vertrokken. Ik schoot een onderbroek, shirt en spijkerbroek aan, stapte in mijn sneakers. In de badkamer poetste ik mijn tanden en gooide water over mijn gezicht. Vanuit de badkamer riep ik: 'Aan ontbijt doe ik niet. Je kunt je wassen en dan zien we elkaar misschien wel een keer weer in de kroeg'. Kennelijk vond ze het prima, want ze riep: 'Prima.'

Toen ik beneden was, hoorde ik haar boven rommelen. Met de krant op

schoot wachtte ik tot ze klaar was en zou vertrekken. Het was ten slotte zaterdag en die wilde ik helemaal voor mezelf hebben. Na een kwartiertje kwam ze naar beneden. Aangekleed zag ze er heel anders uit, dan ik me naakt had kunnen voorstellen. Ze was eigenlijk best knap. Ze gaf me een vluchtige kus op mijn wang en ik rook haar parfum. Kennelijk was ze er op voorbereid dat ze ergens anders zou slapen die nacht, terwijl ik juist had gedacht dat ik iemand had veroverd. Slecht voor mijn zelfvertrouwen. ‘Nou doe’, zei ze en trok de deur achter zich dicht. Zo, nu eerst koffie en een ontbijtje, dan kan de zaterdag beginnen. Ik had trouwens geen idee wat ik zou gaan doen, maar na de beknelling van een relatie van drie jaar, wilde ik vooral vrij zijn. Zelf kunnen bepalen of ik niets ging doen of dat ik naar de stad zou gaan. Zelf bepalen naar welke film ik wilde gaan of naar welk televisieprogramma ik wilde kijken, zelf... Gewoon lekker alles zelf bepalen. Wat is er mooier dan vrijheid?

Hoewel mijn relatie in het begin goed was geweest, was het toch al snel gaan knellen. De eerste maanden spatte de passie van ons samenzijn af. Ze was slank, intelligent en had een goede baan. Als afgestudeerd juriste werkte ze op een gerenommeerd advocatenkantoor als advocaat. Ze deed vooral echtscheidingen. Ik was haar tegengekomen in de kroeg. Lekker ouderwets, hangend met wat vrienden aan de bar zag ik haar binnenkomen. Een beetje onzeker keek ze de kroeg rond. Ik zag direct dat het een leuke meid was. Sportief gekleed, halflang haar in een paardenstaart, een leuk figuur. Ze ging wat verderop aan de bar staan en ik zag dat ze een biertje bestelde. Ook nog een stoer wijf dus, geen witte wijnteef. Ik pijnigde mijn hersenen om te bedenken hoe ik met haar in contact kon komen. Eerst maar even wachten, want misschien had ze wel afgesproken met haar vriend. Nadat ze een tweede biertje had besteld, besloot ik op haar af te stappen. Mijn openingszin zal nooit de originaliteitsprijs winnen, maar werkt vaak wel. ‘Hallo, ik ben Bastiaan, heb je zin om samen wat te drinken?’ Ze keek me aan met twee grote blauwe ogen, en zei: ‘Waarom niet’. Ja, zo kan je het ook benaderen. Het kwam bij mij een beetje over als ‘er is toch niets beters’. Maar dat was mijn interpretatie, misschien een beetje te overgevoelig. Ik bestelde twee biertjes en we raakten voorzichtig aan de praat. Ze kwam al vrij snel los en vertelde over haar werk en studie. Bier drinken had ze geleerd bij de studentenclub. In de loop van de avond bleek dat dit een goede opleiding moest zijn, want

terwijl ik licht in mijn hoofd werd, bleef zij op het oog broodnuchter. Toen de barman riep: 'Laatste ronde', namen we afscheid. Ik liep met haar mee naar de deur, we wisselden telefoonnummers uit en met een vluchtige zoen op mijn wang verdween ze in de donkere nacht. Enigszins aangeschoten fietste ik naar huis. Ik had geen idee of het iets zou worden. Ze was zonder meer leuk, aantrekkelijk ook, praatte veel, maar toch. Ik was niet tot over mijn oren verliefd. Misschien een two or three night stand.

Maar het zou anders lopen. Toen ik de volgende ochtend wakker werd, bleek dat ze de vorige avond na een kwartier al geappt had met het verzoek of ik vanavond iets wilde afspreken. Ik was thuisgekomen en als een blok in slaap gevallen. Helemaal niet meer op mijn telefoon gekeken. Omdat ik geen plannen had voor die zaterdagavond appte ik terug dat dit me leuk leek. Ook excuseerde ik me dat ik nu pas antwoordde, als reden gaf ik op dat mijn telefoon leeg was. Dat leek me tactischer dan te zeggen dat ik laveloos in bed was gekropen en als een blok had geslapen na zoveel biertjes. Vrij snel antwoordde ze. Of ik het leuk vond eerst naar de bioscoop te gaan en daarna wat te gaan drinken en eten. Ik vond op dat moment alles goed. We spraken om zes uur af in de stad. Een warme douche en een stevig ontbijt zorgde ervoor dat ik weer een beetje bijkwam en minder brak werd. De zaterdagmiddag bracht ik hangend op de bank door. Een beetje lezend, een beetje zappend, een beetje gewoon niets doen.

Na me omgekleed te hebben en aftershave opgedaan te hebben, fietste ik naar de bioscoop. Ze stond al te wachten en had al een film uitgekozen. Een romantische komedie. Een genre waar ik totaal niet van hield, maar ik zei niets. Op zich knap, want dat doe ik over het algemeen niet vaak. Voorzien van cola en popcorn zochten we een plaatsje achterin de praktisch lege zaal. Halverwege de film kwam ze tegen me aanzitten en begon me te zoenen. Niet dat ik daar iets op tegen had, maar ik vond het wel snel. Om haar te plezieren zoende ik haar terug. De film duurde ruim twee uur, gelukkig zonder pauze. Ze wist wel een leuk eet- en drinktentje in de buurt. Terwijl ik fietste en zij achterop zat gingen we naar een tapasbar waar ik nog nooit was geweest. Het was er halfvol en we vonden snel een beetje achteraf een tafeltje. Nu werd het voor haar toch wijn, terwijl ik Corona dronk. Terugkijkend kan ik niet zeggen dat het ongezellig was. Ik

hoefde niet mijn best te doen het gesprek gaande te houden, dat deed zij wel. Ze vertelde honderduit. Af en toe hoopte ik dat ze even pauze zou nemen. Dat was alleen het geval als ze iets at. Ik moet zeggen: het smaakte lekker, en ik vond het best gezellig. Toen vroeg ze: ‘Zal ik met je meegaan naar huis? Ik vind het hier zo warm. Of heb je geen drank in huis?’ Ik heb altijd drank in huis, dat was het probleem niet. Maar iets zei me dat het te snel was. Aan de andere kant, ik stond wat vrouwen betreft al maanden droog, dus ik liet me makkelijk overhalen. ‘Is goed’, antwoordde ik. Zij rekende af en we gingen naar mijn appartement.

Keurend liep ze rond. Het kon haar goedkeuring wel wegdragen, al gaf ze aan sommige dingen niet mooi te vinden. Eerlijk was ze wel. Na een paar biertjes belandden we vrijend op de bank. Ze liet er geen gras over groeien en begon me uit te kleden. Kennelijk was ze aantrekkelijk voor me, want ik raakte behoorlijk opgewonden. En ik moet zeggen dat de seks eigenlijk tot de laatste maand goed is geweest. Ze was een passievolle dame, die er, zoals ik nu denk, wel pap van lustte. Soms meer dan ik. Uitgeput lagen we naakt in elkaars armen op de bank. ‘Zal ik maar blijven slapen?’, vroeg ze. Ik kon geen zwaarwegende argumenten bedenken om dat te weigeren. De volgende ochtend hoefde ik ten slotte niet vroeg naar de kerk. Ik hoefde helemaal niet naar de kerk, ook niet laat. Ze poetste haar tanden met mijn tandenborstel, en terwijl ik dacht te gaan slapen, besprong ze me opnieuw. Opnieuw vol passie en hartstocht. Gillend kwam ze klaar en toen konden we eindelijk gaan slapen. Ik kon de slaap moeilijk vatten, zij had daar geen last van en was vrijwel direct vertrokken. Ik lag te piekeren. Verliefd was ik niet, leuk was ze wel en de seks was geweldig. Maar ik vond haar ook nogal dominant.

De volgende morgen was ik eerder wakker dan zij. Ik douchte me, kleedde me aan en wilde naar beneden sluipen. Net toen ik de slaapkamer deur dicht wilde doen zei ze: ‘Graag sterke koffie met een zoetje’. En Jan Lul als ik ben, bracht ik haar even later een sterke koffie met een zoetje op bed. ‘Hoef je niets te eten?’, vroeg ik ook nog. ‘Nee, ’s ochtends eet ik nooit, maar ik vind het wel gezellig als we straks samen ergens gaan lunchen’, was haar antwoord.

De ochtend brachten we kletsend en wat lezend door. Ze wist wel een leuk

lunchtentje en daar aten we een salade. Terwijl ik het bij koffie hield bij de lunch nam zij al een wijntje. ‘Ach, de twaalf is in de klok’, zei ze lachend. Ik was vast van plan om voor even afscheid te nemen. Ieder even naar zijn eigen huis leek me het beste. Niet weer de hele dag verder bij elkaar zitten. Tot mijn grote verrassing was ze het met me eens. Na nog een koffie en een wijntje namen we afscheid. Toen ik weg wilde lopen vroeg ze: ‘Wanneer zien we elkaar weer?’ ‘Ik bel je wel’, was duidelijk niet genoeg voor haar. ‘Dat vind ik zo vaag. Heb je morgenavond wat te doen?’ Ondanks dat ik niets te doen had, maandagavond was mijn avond om bij te komen van het weekend, zei ik nu dat ik een afspraak had. Om opnieuw zo’n antwoord te voorkomen zei ze: ‘Dan kom ik dinsdag. Ik zal eten meebrengen en voor je koken’. Dat was tenminste iets. ‘Oké’, zei ik dus. Ik gaf haar een kus op de wang, maar dat pikte ze niet, ze pakte mijn hoofd en kuste me vol op en in mijn mond. ‘Zo doen we dat, tot dinsdagavond’, en weg was ze. Enigszins verbouwereerd bleef ik achter. Zo dat was dat, en wat nu? Ik fietste naar huis, zette een cd op en plofte op de bank. Eindelijk rust. Ik had sterk het gevoel dat zij meer in onze relatie zag dan ik op dat moment. ‘Rustig aan beginnen’, zei mijn moeder altijd. Daar was geen sprake van. Als een soort tornado was ze me aan het inpakken, veroveren, maar ook een beetje murw aan het slaan. Het voelde af en toe alsof ik geen adem kreeg. Het benauwde me wel heel erg.

Stipt om half zeven stond ze dinsdag met een boodschappentas en een weekendtas voor de deur. ‘Ha schat, ik heb je gemist’. Ze liet beide tassen uit haar handen vallen, omhelsde me en kuste me vurig. ‘Zullen we eerst even vrijen, of heb je honger’. De manier waarop ze het vroeg, gaf geen ruimte voor een ander antwoord dan zij in haar hoofd had. In de gang begon ze me al uit te kleden en op de grond in de kamer deden we het. Te laat dacht ik: zou ze de pil wel gebruiken?

We kleedden ons aan, ze haalde de plastic tas op en ging naar de keuken. Ik moet toegeven: het eten smaakte heerlijk. De weekendtas, die zat me dwars. Wat zou daar inzitten? Ik durfde het eigenlijk niet op de vrouw af te vragen. De avond kabbelde wat voort. We keken televisie, praatten wat en rond elf uur zei ze: ‘Vind je het goed als ik bij je intrek?’ Het was alsof mijn keel werd dichtgeknepen. Ik kreeg even geen adem. Alle lucht was uit mijn longen verdwenen. Kennelijk kleurde ik ook nog, want ze keek me aan en

zei: 'Je hoeft niet zo te schrikken, ik vind je leuk en zie het helemaal met je zitten.' Toen ik een beetje bijgekomen was van de schrik stamelde ik: 'Vind je het niet een beetje snel?' 'Ach, wat goed is komt snel'. Een spreekwoord wat ik niet kende en ik vroeg me af wat er goed zou moeten zijn. 'We kunnen het toch proberen?', vulde ze aan. 'Als het niets is, ga ik gewoon weer.' Ik knikte ja en ze sprong van enthousiasme bij me op schoot. En het hele seksgebeuren begon opnieuw.

De hele nacht heb ik liggen woelen en draaien in mijn bed. Waar was ik aan begonnen? Waar moest dit eindigen? Had ik niet beter nee kunnen zeggen? Leuk al die vragen, maar wel te laat. In haar weekendtas had ze genoeg kleren gestopt om een poosje te blijven. Toen ze de tas uitpakte had ik tot mijn grote opluchting en blijdschap gezien dat er in haar toilettas ook een strip met de pil zat. Gelukkig, zo woon je binnen drie dagen samen en zo ben je binnen een week aanstaand vader. Dat bleef me gelukkig bespaard. Althans, nu nog. Wat de toekomst zou brengen wist ik niet en ik besloot me daar goed op voor te bereiden. Niet als bij verrassing: 'Je wordt vader'. Dat mocht en zou niet gebeuren.

De volgende ochtend stonden we op en bereidden ons voor op een normale werkdag. Alleen kaartte ze nog wel even aan wie de boodschappen voor het avondeten zou doen. 'Ik laat wel iets via Thuisbezorgd.nl komen, ik heb namelijk geen zin en tijd om boodschappen te doen', zei ik. Daar kreeg ik mijn eerste terechtwijzing: 'Geen tijd kan, maar zin kan je maken'. In de loop van de drie jaar zouden er nog veel volgen. Zoveel dat ik eigenlijk al wist als ik iets zei, dat ik terechtgewezen of gecorrigeerd zou worden. Ze was advocate, maar lerares was een beter beroep voor haar geweest. Alhoewel ik niet weet of de middelbare scholieren van tegenwoordig zo'n pedante, eigenwijze tante zouden slikken. Misschien zouden ze haar wel met huid en haar verscheuren. Ik merkte dat ik stiekem lachte en het stiekem hoopte bij deze gedachte.

Het volgende weekend wilde ze kennismaken met mijn ouders. Ondanks mijn protesten, dat het wel allemaal snel was, stond ze er op. 'Als we samen verdergaan, moet ik ook je ouders leren kennen'. Omdat ik geen auto heb, huurde we er een via Greenwheels. Gewapend met een bos

bloemen togen we naar Hardenberg. Een rit van bijna twee uur. Voor de deur kon ik al ruiken dat mijn moeder gebakken had. Toen ik haar belde dat ik een vriendin wilde voorstellen, was ze helemaal in de wolken. Ze reageerde overenthousiast. 'Niets bijzonders hoor', probeerde ik haar nog een beetje af te remmen, maar ik had net zo goed tegen de klinko kunnen praten.

Voordat we kans kregen aan te bellen, ging de deur al open. Mijn vriendin kuste mijn moeder direct drie keer, evenals mijn vader, die wat schuchter achter mijn moeder stond opgesteld. 'Wat woont u hier leuk, en wat gezellig ingericht'. Of ik moest naar de opticien, of ze overdreef vreselijk, maar de inrichting van mijn ouders was niets bijzonders. Alles was oud, want mijn vader vond dat je pas iets anders kocht als het oude helemaal was versleten, en bovendien niet goed bij elkaar passend. Aan de muur reproducties van oude meesters, op de vloer versleten tapijt en verder veel rommeltjes die mijn moeder verzamelde. Beertjes verzamelde ze. Toen ik nog thuis woonde liep ze stad en land af om beertjes te zoeken. In het weekend trokken mijn ouders van rommelmarkt naar rommelmarkt. Omdat mijn vader merkte dat de beertjes steeds duurder werden, stopten ze op een gegeven moment met beertjes kopen. Inmiddels waren de meeste beertjes naar zolder verdwenen en stonden in de kamer nog een stuk of dertig 'pronkstukken'. Nou ja, wat je pronkstukken noemt, dacht ik vaak. Ik vond de meeste wanstaltig, maar het was mijn moeders passie, dus waarom zou ik er wat van zeggen? Mijn moeder glom zichtbaar van het compliment van mijn vriendin. 'Ja, vind je het gezellig? En wat vind je van de beertjes?' 'Hartstikke leuk, wat heeft u er veel'. 'Ik heb er nog veel meer, die staan in dozen op zolder, wil je die ook zien?', ging mijn moeder verder. Gelukkig kon ik dat voorkomen. 'Eerst maar koffie', stelde ik voor.

Mijn vader had nog niets gezegd. Ik had gelijk, mijn moeder had gebakken en opnieuw begon het complimentencircus. Ik kon mijn ergernis moeilijk verbergen, maar het lukte. Na de koffie wilde ik eigenlijk weer opstappen. 'Nog een glaasje wijn', riep mijn moeder enthousiast. Ik hoefde niets te zeggen, want de beide dames waren al naar de keuken om in te schenken. Ik nam een biertje want ik kende de wijn van mijn ouders. Hoe ze er aan kwamen weet ik niet maar nu hadden ze weer Bulgaarse witte wijn. Zal wel met de prijs te maken hebben. Wat ik wel weet is dat het over het

algemeen niet te zuipen was. Zuur, soms bitter, gewoon niet lekker.

Op de weg terug kreeg ik een lofzang op mijn ouders. Wat een aardige mensen, warm, hartelijk. Ik kon me niet herinneren dat mijn vader ook maar iets had gezet. Na de koffie had hij een whisky cola genomen en geamuseerd gekeken naar het spel tussen mijn moeder en mijn vriendin. Dubbel plastic zou ik het willen noemen. De een gespeeld vanuit de gedachte: ik ben een geweldige partij voor uw zoon en de ander vanuit de gedachte: eindelijk iemand voor mijn zoon. De overeenkomst was dat het bij beide niet echt was, maar gewoon plastic.

Natuurlijk moest ik ook mee naar haar moeder. Waar haar vader was, is me in die drie jaar niet echt duidelijk geworden. ‘Ze zijn uit elkaar’, was het enige wat ik te weten ben gekomen, en dat was niet zo moeilijk, want dat zei haar moeder al toen ik nog in de deuropening stond. Als het technisch zou kunnen, dan zou ik geloven dat haar moeder en zij waren gekloond. Ik heb zelden twee mensen gezien die zo op elkaar leken. Je zou bijna denken dat mijn vriendin, ik ga haar maar zo noemen, ik weet even geen andere term, uit een 3D-printer was gemaakt, naar voorbeeld van haar moeder. Het ergste was dat ze ook op dezelfde manier praatte. Maar als zo vaak, als mensen te veel op elkaar lijken, en ook nog dezelfde dominantie aan de dag leggen, botst het. Dat was hier ook duidelijk het geval. Uiterlijk werd er lief en aardig gedaan, maar onderhuids proefde je aan alles dat het niet goed zat. Kleine stekeligheden, lullige opmerkingen, gewoon ongezellig. De een kon de ander denk ik te weinig domineren, en van domineren hielden ze. Het had ook een groot voordeel, want in die drie jaar dat we een soort van relatie hadden, ben ik er maar vijf keer geweest. Dat was te overzien en te overleven. Daarentegen wilde ze wel bijna iedere maand naar Hardenberg. Vaak kon ik het afhouden, maar vaak ook niet. Mijn moeder was helemaal lyrisch over haar. ‘Wat een schat, je hebt maar geboft’. Ik knikte of humde dan maar wat, je moest eens weten.

En zo begonnen we aan, wat als ik er op terugkijk, tropenjaren zijn geweest. Ik hoefde bijna niet meer zelf te denken. Alles werd voor me bepaald en geregeld, van de eenvoudige dingen zoals wat we zouden eten, tot aan de vakanties toe. Rond Kerstmis al wist ze wat we in de zomer gingen doen. Ze was gelukkig wel zo vriendelijk om mij dat mee te delen,

zodat ik me ruim een halfjaar geestelijk kon voorbereiden op weer een verschrikkelijke vakantie. Je vraagt je wel eens af hoe twee mensen zo verschillend kunnen zijn, en het dan toch drie jaar met elkaar volhouden. Het heeft me in die tijd vooral ontbroken aan ruggengraat. Als een soort Jan Lul heb ik me laten leiden. Misschien vond ik het ook wel makkelijk, maar slap was het zeker. In de loop van de tijd begon het me ook steeds meer te irriteren. De eerste spanningen dienden zich aan. Als ik een keer nee zei, accepteerde ze het soms. Zei ik het meerdere keren, dan kwamen de tranen, barstte ze in huilen uit en kreeg ik alle verwijten die ze kon verzinnen naar mijn hoofd. Ik merkte dat ik steeds dwarser werd en na ca. tweeënhalf jaar werden de eerste barstjes in onze relatie scheuren. Scheuren die met een beetje kit niet meer konden worden gedicht. Ze werden steeds groter. Onze relatie stond op instorten, toch heeft het nog een halfjaar geduurd voordat ze deur met een luide klap achter zich dichttrok.

Ongeveer een half jaar voor die klap van de deur, kregen we een behoorlijke ruzie. Ze had bedacht dat we naar een relatietherapeut moesten. Hoewel de seks goed was, miste ze toch wat in onze relatie. Dat was ik volledig met haar eens, maar om een therapeut te laten proberen dat te lijmen, zag ik niet zitten. En dat zei ik. Huilen, schreeuwen, dreinen, dreigen en vooral woorden, veel woorden. Omdat ik niet reageerde zoals ze vond dat ik moest reageren, liep ze kwaad naar de slaapkamer. De volgende dag deelde ze vrolijk mee dat ze een afspraak had gemaakt bij die relatietherapeut 'Een hele goede', werd er aan toegevoegd. 'Goed of slecht', antwoordde ik, 'ik ga niet. Punt uit'. De door mij verwachte scene bleef uit.

We aten die avond redelijk zwijgend en het leven kreeg zijn normale beloop. Ze sprak niet meer over de relatietherapeut. Wel werd ze afstandelijker, de seks ging van een keer per dag naar om de dag, een keer per week en opeens helemaal niet meer. Niet dat ik er rouwig om was, maar het verbaasde me wel. Totdat ik haar op een middag, toen ik onverwacht wat eerder thuiskwam, hoorde bellen. Ik had al snel door dat het met een man was. Ik weet dat het niet netjes was, maar ik heb haar ongegeneerd staan afluisteren. Uit het gesprek begreep ik dat er meer aan de hand was dan een gewoon telefoongesprek met bijvoorbeeld een

collega. Ik hoorde dingen die ik in het begin van onze relatie ook had gehoord. Ik maakte wat lawaai en dat werkte. Haastig beëindigde ze het gesprek. 'Wie was dat', vroeg ik quasi nonchalant toen ik binnenstapte. 'Oh niemand, een collega'.

Ik besloot haar wat beter in de gaten te houden. Er werd veel meer geappt dan vroeger 'Met een vriendin die relatieproblemen had'. 'Met mijn moeder die ziek is'. 'Met een collega over een probleem op mijn werk'. Ja, mijn reet, dacht ik. Niets vriendin, moeder of collega. Ze had een ander. Heel mijn hart juichte, nu alleen nog wachten op het juiste moment om haar daar mee te confronteren. Ik zag de verlossing al voor mij. Eindelijk een mogelijkheid om te ontsnappen aan mijn slappe gedrag, om mijn gebrek aan ruggengraat, aan de fout van mijn leven.

Ik hoefde er niet veel voor te doen, want ze kwam er zelf mee. Ook nu had ik weer geen ballen hoeven tonen, het werd in mijn schoot geworpen. 'Ik weet niet of ik nog van je hou?', zei ze na het eten. Ik reageerde niet en wachtte op het vervolg. Toen het vervolg uitbleef trok ik de voor mij stoute schoenen maar aan: 'Heb je een ander?' Er gebeurde een wonder, voor het eerst in drie jaar bleef het stil aan de andere kant van de tafel. Geen reactie, het kon dus toch. 'Nou, ik vraag je wat'. Ik werd zowaar moedig en durfde het initiatief te nemen, eerlijk gezegd voelde dat nog goed ook. Ik zag tranen in haar ogen. Eigenlijk vond ik het op dat moment zielig, maar een stemmetje in mijn hoofd zei: 'Volhouden'. Ik vermande me en zei: 'Dus toch, zie je wel, je hebt me gewoon bedonderd!' Met een heel licht stemmetje, een stemmetje dat ik eigenlijk niet kende, bekende ze. Het bleek een collega te zijn en het was al bijna een jaar aan de gang. Hij was weliswaar getrouwd, maar had beloofd voor haar te kiezen. Ze hield nog best van me, maar meer van hem en hij ging scheiden en zou een flatje in de stad huren. Op mijn vraag waar ze elkaar nu zagen, bleef ze een beetje vaag. Soms bij hem thuis, als zijn vrouw moest overwerken, soms in de auto en soms in een hotel. Ik genoot er zichtbaar van om haar te zien lijden. 'Een beetje stiekem allemaal, vind je zelf ook niet? Een getrouwde man! En nog goedkoop ook, neuken in een auto. Iets voor pubers, maar niet voor een vrouw met een relatie en een getrouwde man. Het lijkt me het beste dat je je spullen pakt en vertrekt.' Ik had nog nooit zoveel woorden achter elkaar tegen haar gesproken, en het voelde goed. 'Nu al

vertrekken?’, vroeg ze. ‘Ja nu al’, zei ik. Dat viel haar rauw op het dak. Ze schoof boos haar stoel achteruit en ging naar de slaapkamer om haar spullen te pakken. Met een asgrauw gezicht kwam ze een kwartiertje later de kamer in. ‘Ik vind het niet leuk dat ik op straat word gezet’. ‘Weet je wat ik niet leuk vind...?’, ik maakte bewust mijn zin niet af en liet het antwoord in de door ruzie begeesterde lucht zweven. ‘Ja dat snap ik’, zei ze.

Ik snap niet dat ze het nu ineens snapte, terwijl ik er niets van snapte. Waarom had ik me drie jaar lang laten domineren? Waarom had ik mijn eigen persoonlijkheid helemaal weggecijferd om aan haar grieven te kunnen voldoen? Waarom? Waarom? ‘Nou dan ga ik maar’. ‘Ja dat lijkt me het beste’. Ze wilde me nog een kus geven, maar ik wendde mijn hoofd af. Het was tijd voor mijn dramatische slotact. ‘Je hoeft me niet te kussen met lippen die een ander hebben gekust’. Ze keek me aan, beende naar de deur, deed haar jas aan, de deur open en sloeg hem met een luide klap dicht. Ik hoorde de deur weer open gaan.’ Hier heb je je sleutel terug en dat kutbed mag je ook houden!’. Zo dat was dat. Vrij, eindelijk weer vrij, en dit gebeurt me nooit meer.

Het was inmiddels zaterdagmiddag en ik besloot een rondje stad te gaan doen. Wat rondkijken, misschien een terrasje pikken. Later zou ik beseffen dat deze beslissing om dit rondje stad te doen, mijn leven grondig zou veranderen. Maar dat pas later. Nu scheen de zon en de stad riep me. En aan die lokroep kon ik geen weerstand bieden.